Երբ Դերենիկ աչքերը բացաւ այդ ահարկու հսկայն տեսաւ սուսերամերկ, որ բանակներու սարսափն էր՝

— Հայր իմ, խնայէ՛ ինձ, միայն կրցաւ զրուցել, եւ լեզուն կապուեցաւ:

Իսկ Գուրգէն, որու վեհ սիրտր ոչ հին հայրենական եւ ոչ նոր անարգանաց վրէժխնդրութիւն կրնար տածել, առանց պատասխան տալու՝ թողուց եւ ելաւ քաղքեն. հրազանի գիւղին մօտ վանք մը գնաց ապաստանեցաւ կրօնաւորի մը մօտ, որու բարերարն եղած էր երբեմն: Իսկ սա զարմանալի ապերախտութեամբ Գուրգէնն ապահովցնելով նեղ սենեակի մը մէջ, մատնեց Դերենիկին, որ դարձեալ բանտ դնել տուաւ առանց ամենեւին վնաս հասցնելու:

Բայց այս միջոցիս, երբ Խոսրով մէկ կողմեն՝ Գուրգէնի այս դժբախտութիւնը լսելով կ'ուգար Վասպուրական, միւս կողմանէ Զաքարիա Հայոց կաթողիկոս՝ հետն առած Աշոտ Բագրատունի, որ իշխանաց իշխան պատուանունն ունէր, կ'ուգային Վասպուրականի քաջին ազատութիւնը խնդրելու: Դերենիկ այս պատկառելի անձանց չի կրնալով դիմադրել՝ ազատութիւն տուաւ Գուրգէնի եւ դարձուց իրեն Մարդաստան՝ իւր հայրենի ժառանգութիւնը:

Սակայն Գուրգէն, որ գտեր էր առջի առողջութիւնն եւ առջի զօրութիւնը՝ զզուած էր աշխարհիս բանսարկու մատնութիւններէն նոյնիսկ Բագրատունի Աշոտոյ խորիմաց քաղաքագիտութիւնն ու փառասիրութիւնը՝ իւր բարձր սրտին դառնութիւն կը պատճառէին. Հեղինէի անյոյս սէրն ու յիշատակը ամէն մեծութենէ եւ իշխանութենէ զինք պաղեցուցել էր. Մարդաստան կարգի դնելեն վերջ, իրեն զբաղմունք րնտրեց Տարոնոյ անտէրունչ գաւառը մաքրել թշնամիներէ եւ խեղճ ժողովուրդը անդորրացնել:

Այս «շրջաբերական յեղափոխման» կենաց մէջ՝ «արիական քաջասրտութեամբ սիրեց եալ ընդ բնաւ աշխարհաց»՝ ժամանակակից հեղինակին խօսքերը կը վկայէն թէ ինչ էր ժողովրդոց համա» կրութիւնն իրեն համար: